

20 maart 2016 Palm zondag

Lezing: Lucas 19 : 28 -40

Vandaag is het palmzondag, maar ook passiezondag. Een moeilijke zondag, palmpasen, een vrolijke intocht en het begin van de lijdensweek in één dienst - dat lijkt te wringen.

Maar maakt juist deze combinatie het hele verhaal over Jezus niet des te geloofwaardiger en herkenbaarder? Het ene moment wordt Hij binnengehaald als de koning en toegejuicht, het volgende moment dreigt hij gevangen genomen te worden, zoals we het straks zullen zingen: "Heden hosanna, morgen kruisigt hem". Is dat dan zo wereldvreemd?

Want als je om je heen kijkt in de wereld zie je toch vaak dat wat vandaag wordt bezongen en toegejuicht, morgen achteloos terzijde wordt gelegd.

Wie vandaag met een positief bericht in de krant wordt aangehaald, wordt morgen in diezelfde krant onderuit gehaald.

En ook in ons persoonlijk leven kunnen we ervaren dat succes en voorspoed snel kan omslaan. Het ene moment lacht het geluk je toe, het volgende moment valt datzelfde geluk als een kaartenhuis in elkaar.

Je gezondheid laat je in de steek, relaties wankelen, je baan op de tocht.

Jezus gaat zijn weg van vallen en opstaan en sluit zijn ogen daarbij niet voor de donkere kanten van het leven.

We zijn op weg naar Pasen. De veertigdagentijd is een tijd van voorbereiden en bezinnen, een soort pelgrimstocht eigenlijk - onderweg naar het feest van bevrijding, een nieuw begin.

Vandaag trekt Jezus Jeruzalem binnen en wordt als een koning binnengehaald.

In plaats van op een stoer en fier paard rijdt deze koning op een ezel.

Een koning op een ezel, zachtmoedig, betrouwbaar, een rechtvaardige in Gods ogen.

Een nieuwe tijd lijkt aan te breken. Een tijd waarin Gods koningschap zichtbaar wordt. Deze koning op zijn ezel trekt Jeruzalem binnen en gaat naar de tempel, de plaats waar Gods naam woont.

Ziet u het voor u? De kinderen en de grote mensen die uitgelaten zijn -die zingen en springen en die dansen en zwaaien met lappen en takken in de lucht. Iedereen doet mee, iedereen sluit zich aan bij de menigte die langs de kant van de weg staat, die vooruit loopt en die achteraan komt. Het enthousiasme is aanstekelijk. Mensen doen mee, misschien wel zonder te weten om wat en om wie het gaat.

Wat is er nu eigenlijk aan de hand? Wie is die man?

"Dat is Jezus, de profeet uit Nazareth.' Hij is de Zoon van David. Hij komt in de naam van de Heer.

Jezus treedt Jeruzalem binnen; als een koning die de hoofdstad binnentrekt na een glorieuze overwinning.

Jezus: wat een feest!

Jezus: de bevrijder. Een bevrijder die op een ezel rijdt. Het is een van de weinige episodes waarvan alle evangeliën melding maken. We mogen eruit afleiden dat dit verhaal een overtuigende betekenis heeft. De ezel is daarbij een symbool. De ezel is het rijdier van de gewone man. Jezus maakt van dit gewone rijdier gebruik.

En Hij heeft ook geen wapenuitrusting nodig. De intocht van Jezus is helemaal geen koninklijke intocht.

De ezel waarop hij rijdt is maar geleend. Hij heeft geen kroon, geen zwaard, geen luisterrijk gevolg. Zijn pad is niet bedekt met kostbare tapijten. Er liggen vuile en bezwete kleren op de grond, de kleren van pelgrims.

Palmpasen: een dag met een dubbel gevoel.

Blijdschap en ernst wisselen elkaar af. Het is het begin van het einde. Het is wel palmzondag, maar het is ook passiezondag. Dat het zo anders kan verlopen dan deze vrolijk intocht doet verwachten.

Jezus komt Jeruzalem feestelijk binnen: gezegend die komt in de naam van de Heer. Als een uitgestotene zal Hij Jeruzalem verlaten. Hij draagt het kruis op zijn schouders. Jezus gaat de weg waarin Hij gelooft; de weg die Hij voor zich ziet als zijn bestemming.

In deze week zullen wij op verschillende momenten stilstaan bij de weg die Jezus is gegaan. We volgen de

weg van Jezus met het kruis. Met name op Goede Vrijdag.

Stap voor stap, statie voor statie, volgen we Jezus in zijn gang met het kruis. Telkens stilstaand bij een moment uit het lijdensverhaal. Het is een weg van vernederd worden, van troost geven en steun krijgen, vallen en opstaan.

En in deze week willen we die weg van Jezus verbinden met die van mensen, van mensen die lijden onder onrecht, geweld, angst en verdriet. In deze week zien we onze eigen kwetsbaarheid onder ogen zien en volgen we de weg van Jezus, die weet heeft van onze kwetsbaarheid.

Stap voor stap zijn we de weg naar Pasen gegaan. We zijn inmiddels al een heel eind gekomen op die weg, de weg naar Pasen.

In de eerste eeuwen spraken christenen over hun geloof als over 'de weg.'

Het geloof is een weg. Niet voor niets zei Jezus: Ik ben de weg, de waarheid en het leven.

Dat wil zeggen: je kunt van die waarheid alleen iets gaan begrijpen, je kunt van dat leven alleen iets vinden, als je een weg wilt gaan. Het geloof kan betekenis en inhoud voor ons krijgen als we bereid zijn om aan die weg te beginnen, ons aan die weg toe te vertrouwen.

Het geloof is een weg die we zelf moeten ontdekken en gaan, een ander kan die niet in jouw plaats gaan.

Maar het tegenovergestelde is ook waar.

Het is een weg die we niet alleen uit ons zelf hoeven te ontdekken en we zijn niet de eersten die deze weg gaan. Iemand is deze weg voor ons uit gegaan, voor ons gegaan. Dat is wat wij als christenen geloven, net als onze geloofsgenoten van het eerste uur. Wij geloven dat er over dit leven nog iets meer te zeggen is dan: een ieder moet zijn eigen weg maar vinden, een ieder moet zijn eigen weg maar gaan. Wij geloven toch in een bepaalde weg en richting door dit leven. Een weg waaraan Jezus ooit is begonnen en die Hij is blijven volgen. Ook toen hij gebroken en uitgeput was is Hij verdergegaan.

En vandaag horen we hoe Jezus op weg gaat naar Jeruzalem. Een stad die in het evangelie van Lucas heel erg belangrijk is. Het is de stad waar het allemaal gebeurt. De stad waar Jezus uit de weg wordt geruimd vanwege zijn levenswijze. Het was een doorn in het oog van velen dat Hij met iedereen omging – hoe ze ook in het leven stonden. En zijn vrije omgang met regels zagen ze ook met lede ogen aan. Jeruzalem: ook de stad waar de tijd van Jezus nauw verbonden wordt met de tijd van de eerste gemeente daarna.

Nadat Jezus bij God opgenomen is wordt in Jeruzalem het vuur van de Geest op zijn volgelingen overgedragen.

De plaats waar dat allemaal gebeurt is ook een gewone stad.

Een stad ook met z'n eigen problemen. Een stad op dat moment zelfs bezet door de Romeinen.

En in het jaar 70 verwoest door de bezetter.

Lucas heeft na die tijd zijn evangelie op schrift gezet.

Hij heeft het over omsingeling door de vijanden en dat er geen steen op de andere zal worden gelaten.

Daarmee bedoelt hij de verwoesting van Jeruzalem.

Jeruzalem: een hele gewone stad met zijn grote en kleine problemen maar ook zo'n bijzondere stad om wat zich er rond Jezus afgespeeld heeft.

Behalve dat is Jeruzalem ook beeld voor die nieuwe stad, die nieuwe wereld bij God vandaan waar iedereen in vrede samenleeft. De stad waarin God woont. De stad waar alle volkeren naar toe zullen stromen om God te loven. De stad die op de berg van God gebouwd wordt als doel voor alle volkeren.

Jeruzalem: beeld voor die droom van een nieuwe wereld.

Die stad komt Jezus binnen op het veulen van een ezel.

Dat de mensen wat van Hem verwachten is niet zo gek.

Ze zullen natuurlijk over Hem gehoord hebben.

Maar ook dat Hij op een ezel binnenrijdt geeft te denken.

Wie daarop rijdt is op weg om gekroond te worden.

Zeker als je ook nog lijdt onder de bezetter zul je je hoop

vestigen op een koning als Jezus. Hij zal een eind maken aan de macht van de bezetter, die hoog te paard zit.

Ruim tweeduizend jaar later zijn wij hier vanmorgen in Loosdrecht bij elkaar om de intocht van Jezus te vieren.

Wij gewone mensen: we leven niet in bezet gebied maar om in het beeld te blijven.....

er zijn genoeg vijanden die ons in deze wereld omsingelen: ruzies, conflicten, zinloos geweld, het dreigende terrorisme.

We leven in een heel gewone plaats waar we genieten van fijne en mooie dingen maar waar de duistere kant van het leven ons ook bezighoudt en soms gewoon kwelt. Tegelijk hebben ook wij onze dromen.

Dromen over dat het weer goed komt met familie of vrienden, dromen over een wereld waar we niet bang hoeven te zijn.

Want het is natuurlijk toch heel beangstigend – al lijkt het voor ons soms ver weg – dat zo maar ergens een bom wordt neergelegd, dat een mensenleven soms zo weinig telt.

Dromen over een wereld waar mensen om elkaar geven en elkaar niet zo maar de dood injagen.

Dromen over een wereld van vrede. Dromen over een nieuw Jeruzalem.

Zo zijn we toch stap voor stap op weg gegaan naar Pasen.

En die weg gaat de komende dagen verder. Het is een
weg waar vreugde en verdriet veel dichter bijeen liggen
dan wij ooit konden vermoeden.

Zo gaan we de Stille Week in.

Dat het een Goede Week voor ons zal worden.

Stap voor stap, gaan we hoopvol verder.

Gaat u mee?

Gereformeerde Kerk Loosdrecht

ds. Hillegonda Ploeger